

בס"ד. יום ב' דר"ה ה'תשמ"ב.

הנחת ה' בלתי מוגה

והי' כיום ההוא יתקע בשופר גדול ובאן האובדים בארץ אשור והנדהים בארץ מצרים והשתחוו לה' בהר הקודש כירושלים, והנה פסוק זה הוא מפסוקי שופרות שאומרים בר"ה, ומזה מובן, שהתקיעה בשופר גדול יש לה שייכות לתקיעת שופר דר"ה. היינו דאף שבפסוטה קאי על התקיעה בשופר גדול שהי' לע"ל בנאוולה האמיתית והשלמה ע"י משיח צדקנו במהרה בימינו, יש למ' יש לזה שייכות לר"ה. וידוע הדיוק בזה בדר"ה זה בלקו"ח, ובדרוש רבתינו נשיאנו שלאח"כ מה צנין שופר גדול, ומה מעלתו על שופר סתם (כפי שמקשה בזה פ' ואחונן 4).

והנה, מזה שנאמר והי' ביום ההוא (דוקא) יתקע בשופר גדול, מובן, ששופר גדול זה הוא למעלה משופר סתם דר"ה, היינו, דאף שיש עילוי גדול בר"ה והשלמות דר"ה היא בתקיעת שופר, וכלשון המשנה שמצות היום בשופר אעפ"כ הי"ז שופר סתם, והשופר גדול דלע"ל הוא למעלה ממנו, ויש לומר, שזהו המעט על מה שמקו"ם בלקו"ח שם ביאור ענין ר"ה, כדי להבין העילוי של השופר גדול דלע"ל. כי מזה שנאמר והי' ביום ההוא ג', מובן, שבכל ראשי השנה, שלפני היום ההוא, כולל הראשי שנה שהיו בזמן שבתימ"ק הי' קיימ, הרי השופר הוא שופר סתם בערך השופר גדול שבו יתקע לע"ל, ומצוה איננו בשלילה לע"ל, וגם או חהי' תקי"ש בר"ה, ותקיעה זו תהי' בשופר גדול.

והענין הוא, דהנה בר"ה אנו אומרים בנוסח הפיוט זה היום תחלת מעשיך זכרון ליום ראשון, היינו שר"ה יש בו ב' הענינים תחלת מעשיך וזכרון ליום ראשון. ונפרטיות יותר מפורש בתושב"ע שיש ג' ענינים דמלכיות זכרונות ושופרות, כמאמר אמרו לפני מלכיות כדי שתמליכונני עליכם, וזכרונות כדי שיעלה זכרוניכם לפני לטובה, ונמה בשופר. אמנם לע"ל יהיו כל הענינים ע"י השופר גדול, שזה מורה על העילוי דלע"ל. ויש להוסיף בראור בזה ע"פ הכלל הידוע, שכל

ענין -

- 1) ישע' כד, יג. 2) ר"ה נח, א. 3) אורה"ח ר"ה ע' ב' עד. 4) רטו, ב. 5) ר"ה כו, ב. 6) ראה נדה סא, ב. אנה"ק סכ"ו (קמ"א, א). לקו"ח ר"ה נט, ד. לקו"ח ח"ה ע' 244. חט"ו ע' 141. ושי"ג. 7) ראה לקו"ח שם. וראה רד"ה זה היום ליל ער"ה, כ"ש אלול, תשמ"א. 8) ר"ה שז, א.

6

30
אח"כ

את פניו הוי' אבקש, דע"י הפנימיות שלמטה ממשיכתיים הפנימיות שלמעלה. וזהו החיפוש שבושבת המלכות ע"י עבודת האדם, ודגש לפני עבודת האדם האדם כתיב21 אלא חולדות מלא, אבל ע"י עבודת האדם באים לאלה חולדות פרץ, גאולה האמתית והשלמה, ודא היא פריצת כל הגדרים, והנה הטעם שדוקא ישראל פועלים התגלות המלכות הוא משום שיש להם זכות למעלה בלילה, כמאמר22 ישראל עלו במחשבה, ויש אדם נצבים כולכם לאחד כאחד בבחי' אתדות הפשוטה. וכתורה (תה"מ) שנושמה ישראל מושרשים למעלה במשל הבן החקוק בזכרונן של האב, אלא שלמעלה הוא גם לפני שגולד הבן, ועי"ז פועלים את התגלות המלכות בכל העולם, כמאמר24 נמלך בנשמותיהן של צדיקים, היינו כל ישראל, כמ"ש, ועמך כולם צדיקים. ועד שפועלים שיהי', לא רק מלך ישראל אלא מלך העולם, עד דמ"ש וידע כל פועל כי אחת פעלתו קאי על עולם העשי', ויבייג כל יצור כל כי אחת יצרתו קאי על עולם היצירה, ויאמר כל אשר נשמה בארץ קאי על עולם היצירה, ה' אלוקי ישראל מלך בעולם האצילות. וזה נמשך למטה עד לעולמות כ"ע הפרטים. ועד שיע"י מעשינו ועבודתנו עמה באים להגליל דאלה חולדות פרוץ לע"ל, משום שכל אחד מישראל, יש בו היחידה שבש"י שהיא גיצוץ משיח שבו, ובפרט בעשייתו, שארז"ל חתם בלחיד היינו שאז הוא גילוי היחידה שבנפש, ואף עליו חתם בלחיד הוא בסיכוי עשייתו, ביה"כ"פ אחת בשנת28, כדאימת בחתום29 שאחת היא לחידה, מ"מ הרי גם עניניו, יוה"כ"פ נכללים בה"ת30.

8 והנה ע"י עבודת זו דהכרתה הקב"ה למלך, אמרו לפני מלכותו, ופועלים שיהי' זה היום תחלת מעשיו, היינו ענין הגליל, והיום תחלת מעשיו, כמ"ש29 ויקרא אלוקים לאור יום, והיינו30 המשכת בחי' סוכ"ע בממכ"ע, וזהו שתמליכוננו יום, על יום -

- (20) בראשית ב, ד. שמו"ר פ"ל, ג. (21) רות ד, יח. ראה סה"מ חרנ"ש ע' קמד ואילך. סה"מ תשי"ד ס"ע 74 ואילך.
- (22) ב"ר פ"א, ד. ובכ"מ. (23) לקו"א (הוצאת קה"ת) א, א. אור"ת א, א. ב"ר פ"ח, ז. רות רב"ב רפ"ב.
- (25) ישע"י ס, כ"א. (26) סודי הארז"ל במקומו. ועוד.
- (27) ד"ה ר"ה א, א. (28) אחרי טו, לד. ועוד. (29) מנחות יח, א - ד"ה עד אחת. (30) ראה לקו"ת ר"ה נח, א (הנ"ל בהע"2) סד, א. א. (30א) ראה שם נצבים מז, ב ואילך. ובכ"מ. (31) שמו"ר ספכ"ג, פ"ש"י ד"ה מראה באצבעו - סוף מס' תענית. פ"ש"י עה"פ בשלח טו, ב. (32) בראשית א, ה. (33) ראה לקו"ת שם נח. ב ואילך.

ענין שצריך לשנים או שלשה דבריים שימשיכונו, הי"ז מורה על הגבלת בו או עכ"פ הגדרה, לפי שכל דבר מוסיף מה שאין בזולתו. משא"כ כשהכל נמשך ע"י דבר אחד, הי"ז מורה על גרלות הדבר. וזהו יוכי גם במעלת השופר גידול דלע"ל, דאף שגם עתה המשלה המליכות והזכרון הוא ע"י השופר, כלשוך הגמרא ובמה בשופר, מ"מ הרי צריך את כל אומץ עשרה פסוקי מליכות וזכרון כו', משא"כ ביום ההוא יומשכו כל הענייני ע"י השופר, ולפיכך הוא שופר גדול.

וכי אור הענין הוא, ובהנ"ל בתחלת הבריאה, ה"י גילוי המלכות שלמעלה בבחי' המטה מלמעלה, כי חפץ חסד הוא, וכה"ש ה"י מלך גאות לבש"גו. אמנם לאחר ז"ה צריך להתרועעות מלטה כדי שתהי' התגלות המלכות, כמאמר אמרו לפני מלכות כדי שתמליכוני על יום כו'. ועי"ז פועלים את התגלות המלכות באופן נעלה יותר ממה שהי' בתחלת הבריאה. וזה ה"י החידוש שפעל אלה"ו בהבריאה, שאמר לכל הנבראים, בוראו נשתחוה ונכרעה, נברכה לפני הוי' עושנסו, היינו התחרות המלכות ע"י אתעולת. והנה ארז"לוי לפיכך נברא אדם קיים עולם מלא, שכל המקלים נפש אחת מישראל ואילן קיים עולם מלא, היינו שכל אחד מישראל הוא בדוגמת אדם הראשון. ומזה מוכי גם כנגע לעבודה ה"ל דהכרתה הקב"ה למלך העולם, שינונה נכאו"א מישראל. ומצד פנימיות רצונו הרי כל אחד מישראל רוצה לקיים דע"ז, ובפרט בר"ה, שאז אדם נצבים היום כולכם לפני ה' אלוקיכם, וכתורת הבנין ה"י קיימים ועומדים וזוכים בדין את שהוא יומא דדינא רבא. ועד שעומדים כולם באחד לעבוד כבה"ה אלקיר גו"ס, דענין הברייה הוא שנשע"ה על עם הקב"ה (וכמבואר בלקו"ת פ' נצבים זו המשל בזה). ובפרט שיש בזה עלי' משנה לשנה, דמלין בקורטשו. ובשעה שישלאל מחליטים להכתיר את המלך בפנימיות לבם, הרי זה ממשיך מלמעלה גילוי המלכות, כמ"ש בקשו פני את -

- (8א) מילה ז, יח. (9) תהלים צג, א. (10) שם צה, יו.
- פיר"א פ"א, דה"א רכא, ב. ה"ג קד, ב. וראה גם תקו"ת ת"י (צ, ב). (11) סנהדרין לד, א (במשנה). (12) ראה רמב"ם הל' גירושין ספ"ב. (13) נצבים כטי, ש. לקו"ת ר"פ נצבים (מד, א). פ"ע רזא ס"פ נצבים. (14) כש"ש הוספות (הוצאת קה"ת) סל"א. וש"נ. (15) תיב"ע אירוב ב, א. (16) נצבים שם, יא. (17) מד, ב. (18) ברכות כח, א. ובכ"מ. (19) תהלים כז, ח.

תנתת ה' בלתי מנוגה

מה שר"ה הוא יומא דדינא רבא 15. משא"כ לעי"ל יהי' גילוי שם
 דהעודה בזמן הזה (בר"ה) ובימים שלאחריו) היא בשם
 עד שיהי' ועתה יגדל נא כח אד"כ 40, וביד רבתי, וכ"ז
 אינו מליע להעילוי דשם הוי' אב"ל לעי"ל הקב"ה מוציא חמה
 מנחתקתה 40 ויהי' שם הוי' בגילוי. וזהו מה שלעי"ל יתקע בשופר
 גדול רוקא, דמצות אינן בטיילות לעי"ל 6, וכן אד תהי' מצות
 גירס בשופר, אבל מצותן שאז יהי' גילוי שם הוי', והי'
 הוי' ש"ל לאלקים 50, הרי גם השופר גדול, לפי שנמשן מגדול הוי' ומחולל מאד
 ולכן נקרא שופר גדול, והשופר דלעי"ל הוא גדול שלא בערך לגבי השופר עתה,
 גו' 50. והשופר דלעי"ל הוא גדול שלא בערך לגבי השופר עתה,
 כמו שם הוי' לגבי שם אלקים ושם אד"כ.

10

ורביאור הענין בעבודת האדם, והנה בבחי' פנימיות הלכ"ש ב'
 דרגות, כמו ב' הדרגות במקלפים חיי' ויחידה. דאף שיש
 בחי' יחידה הכלולה בבחי' חיי' ובכללות הרי' גם בדרגא
 הכי תחתונה שבנשמה אד"כ 52, המשה שפות נקראן לה נפש רוח
 נשמה חיי' יחידה (דקאי על נשמות כל ישראל ככל הדררות ובכל
 הדרגות), וכמבאר בקונטרס העבודה ענין העבודה דיחידה
 שבנפש, מ"מ הרי ישנו ענין היחידה לפי שהיא במקומה למעלה
 מכל הענינים. וע"ז משנת"ל ההפוש בין מלכיות לזכרונות,
 זמלכיות הוי' המשכה הסובב במשלה וזכרונות הוי' הסובב
 במקומו. ע"ז הוא בשופרות, דימש וזכרונות הוי' הסובב
 שענינו לפי שהיחידה היא במקומה.

והנה ע"פ הנ"ל יורן הקשר דעבודת ר"ה לאהבת ישראל, ואהבת
 לרעל כמ"ל 54, והנה מבואר במ"א שהשם למצוה זו הוא
 משום שכל אחי נברא בצלמו של הקב"ה, וצ"ל הוא עצם
 הדבר (כמבואר בב"מ 55, ההפוש בין צלם ודמות), וכמבואר
 בדרושיו כ"ק אדמו"ר מהר"ש דלפיכך צ"ל ואהבת לרעל כמוך,
 לפי שכל אחד משידאל הרי גופו נברא בצלם עצמותו ומחמתו
 ית'. וזהו הקשר ל"ה דאז היא המשכה העצם, היינו דנוסף
 על מה שר"ה פועל עילוי בבחי' כדמותינו, בכ"ה באול"ל 56, יש

48) שלח יד יד, וראה לקו"ת שלח מ, א. א. נדרים ח,
 ובכ"מ. 50) ויצא כח, כא. וראה לקו"ת הנ"ל בהע' 2 -
 ס, ג. 51) תהלים מח, ב. ועוד. 52) ב"ר פי"ד, יא.
 53) בתחילתו. ובפ"ה. 54) קדושים יט, יח. 55) לקו"ת
 משות פב, א. אות"ת משות ע' א' רנט ואילך. וש"נ. 56) לקו"ת
 נצבים מד, ב. ובכ"מ.

הנחת ה' בלתי מוגה

עליכם, היינו, המשכה ממקום גבוה יותר שיבמשן בבחי' המלכות.
 והנה אד"כ 54, בעשרה מאמרות נברא העולם והלא במאמר אחד
 יכול להברואו, ומבואר במ"א דהמאמר אחי הוי' עפ"י המלכות
 או ספירת הכתר (מל' דא"ס). וזהו ענין זה היינו תחלה
 מעשיר, שמשכיכי' בחי' בהי' סוכ"ע בתחלת מעשיר, בעשרה
 מאמרות עד למאמר אחד, ספירת המלכות. אמנסם, ברוק המשכה
 בסוכ"ע מצ"ע. דזכרון הוא גם עלמין ומובדל מהם. ולכן נקרא בשם
 שהוא בחי' דכר, הסובב כל עלמין ומובדל מהם. ולכן נקרא בשם
 פולעים ישראל ע"י עבודתם ברי"ה. והנה 56, אע"פ שחתי' סובב
 זכרון לפי שענין הזכרון הוא על דבר הרחוק. וכן בבחי' זו
 הוא למעלה מעולמות, מ"מ יש לו איזו שילכות להם, שהרי הוא
 סובב כל עלמין, וגם ענין הזכרון הוא לדבר שהי' במציאות.
 וזהו מה שגם בחי' ז"א 57, ש"מ יע"ל שייכות לעולמות, והגם ששבעת
 ימי הבנין, הם ד' המדות שבמלכות, מ"מ יש גם לז"א שייכות
 לעולמות, וכמ"ש כי ששה ימים עשה ה' את השמים ואת הארץ,
 בששת לא נאמר אלא כי ששתם, דקאי על ר' המדות דז"א
 (כמבואר בסידור בדי"ה להבין ענין תק"ש ע"פ כוונת העבש"ט
 ז"ל 58). ולמעלה 40 מזה היא בחי' שופרות, ובה בשופר, דשופר
 הוי' התיקון, שפר מעשכיסו, היינו שפועל שיפור ותיקון
 במעשיכר דז"א ומל'. והוא משום ששופר בא מקלא פנימאה
 ומשכר בחי' פנימיות התענוג שלמעלה, דע"י המשכה התענוג
 פועלים שינוי בכל הכחות (כמבואר בסידור בדי"ה הנ"ל 59).
 וזהו מה ששופר הוא בחי' בינה 45, אם הבנסי 44 דדו"ק, שכוללת
 בחי' זו"ק ומשפיעה בהם.

4

והנה כ"ז הוא בחי' שופר סתם, ולעי"ל יהי' גילוי בחי' שופר
 גדול. וביאור הענין דאז, והנה העבודה ברי"ה עתה היא
 לפעול בננין המלכות, דמל' 45 הוא בחי' שם אד"כ שהוא ע"ש
 שאדון אתה לכל בריותך, ועד"ז שם אלקים, דכתיב 46 בראשית ברא
 אלקים גו', דאלקים הוא מגן ונרחק על שם הוי' 47, וזהו גם
 - מה -

34) אבות פ"ה מ"א. 35) ראה לקו"ת ר"ה - נח, ג.
 36) ראה שם נט, ג ואילך. 37) יתרו כ, יא. 38) זח"ב פט,
 ב. 39) רמה, ד. 40) ראה גם לקו"ת שם נח, ג ואילך.
 41) ויק"ר פכ"ט, ו. 42) רמז, א ואילך. 43) לקו"ת ר"ה
 נד, א (מפע"ה). ובכ"מ. 44) ראה זח"א ריש, א. ובכ"מ.
 45) שעה"ה רפ"ד. ובכ"מ. 46) בראשית א, א. ובכ"מ.
 47) שעה"ה רפ"ד. ובכ"מ.

הנחת ה' בלתי מוגה

והי' ביום ההוא -

גדול בתורה⁶⁵, ויעי'ז באים לאחדות דישראל ותקב"ה, שדור.
 הפירוש הב' ברצ' כפרש"ש⁶⁶ דרע' זה הקב"ה. וכמ"ש רע' ורע
 אביר אל תעזוב זהה הקב"ה שנקרא רע אביר, כמ"ש⁶⁷ אבהם
 אוהבי, ואהבה זו הורשי אברהם לכ"א מישראל. ועל ידי עבודה
 וייגיע נעשה גם רע'ן, עד כמורן, שישאל וקוב"ה הם חד ממש,
 כמשל העובדים בברית⁶⁸. דענין זה נפעל ע"י השופר כמו
 שהצטרפו בפסקי שופרות בהצטרפות וקול שופר הדלע' גו"י,
 ומתו' ית' וישאל, הם ב' תצאי צורות, היינו שעצמותו
 רוחו כללות ענין ר"ה, כמבואר בכ"מ (ובד"ה והי' ביום ההוא
 לכ"ק אדמו"ר הצ"צ), שיש בחי' זה הינו ונחי' זכרון
 ליום ראשון, ונחי' במה בשופר, עד לנחי' שופר גדול
 שיהי' ביום ההוא.

14

ובאו האובדים בארץ אשור, והנדיחים בארץ מצרים גו'. הננה
 ידוע שתכלית העבודה שבשביילה ירדה הנשמה מאיגרא זמה
 לכבר'א עמיקתא, היא לעשות לו ית' דירה בתחתונים,⁶⁹
 והנה לא שייך לפניו ית' בחי' מעלה ומטה במקום גשמי, אלא
 הכוונה היא לתחתונים ברוחניות⁷⁰. והנה בתחתונים גופא יש
 אשור ומצרים שהם ב' אופני נסיון⁷¹, נסיון דעשירות ונסיון
 דעניות. וכמ"ל⁷² רש ועושר אל תתן לי. אשור הוא הנסיון
 דעשירות, דאשור הוא מלשון אושר כמולל באשור, כי אשורני
 בנות, היינו הנסיון דתענוג והרחבה. ומצרים הוא הנסיון
 דמיעזר ועקתא. וזהו מה שיש אובדים בארץ אשור, מחמת ריבוי
 השוב של הנסיון, ויש נדחים במיעזר ועקתא ובפרט בחושך
 בעבודת האדם, דאף שיש כמה וכמה נסיונות הי"ה עומד בנסיון,
 ואדרבא, הנסיון מוסיף בו תשוקה וצמאון שיהי' תמליכוני
 עליוכם. דע"י שכופה את המיעזר דמצרים והתענוג הבלתי רצוי
 - דאשור -

65) תו"כ עה"פ קדושים יט, יה. ובכ"מ. 66) שבת לא, א
 - ד"ה דעלך. 67) משלי כז, י. 68) שמו"ר רפכ"ז.
 69) ישעי' מא, ח. 70) ראה לקו"ת זבני מר, ד. 71) תהלים
 צח, ו. 72) או"ח (הוצאת קה"ת) בהעלותך מה, ד. הובא
 ונתמאר באוה"ת בהעלותך ע' שס"ע-ע. ובכ"מ. 73) ראה תנחומא
 נשא טז. ובכ"מ. 74) תניא רפכ"ו. 75) ראה לקו"ת הנ"ל
 בהע' 2 - ס. א. מה"מ אידיש ע' 80 ואילך. 76) משלי ל,
 ח. 77) וייצא ל, יג.

הנחת ה' בלתי מוגב

והי' ביום ההוא -

בו גם המעלה דצלמנו, המשכת העצם ע"י השופר, ועד שע"י
 מעשינו ועבודתינו עתה באים להשופר גדול דלע"ל. וכזה יובן
 גם פתגם כ"ק מו"ח אדמו"ר בשם כ"ק אדמו"ר הדקדוק⁷⁵ בקשר
 לר"ה, מען האט גאר קיינ' השגה ניט ווי עס איז שיינע בא
 השי"ת דער גוף פון א אידן, משום שהגוף נברא בצלמו של
 הקב"ה.

12

ובזה יובן גם מה שהעבודה עתה מביאה לגילוי שם הוי'
 (שופר גדול) דלע"ל. כי הנה העבודה היא בבחי' שם אד'
 (כנ"ל) שהוא לבוש לשם הוי' ועד"ז שם אלקים הוא מוג'
 ולבוש, ולבוש אמיתי צ"ל בטל להמלוכב בור. וזהו מה שגם
 לפני עבודת ישראל כתיב? הוי' מלך גאון ללש, שהוא לבוש
 בלבי לשם הוי'. ועבודת ישראל היא לפעול תיקון ושיפור
 בלבושי הקב"ה, שיהיו בטלים לגמרי ויהי' גילוי שם הוי'
 המלוכב בהם. דזה נפעל ע"י שיפור ותיקון בלבושי ישראל.
 וכדאיחא במדלש⁷⁶ עה"פ⁷⁷ ואברהם זקן בא בנימין שהקב"ה אמר
 ולאברהם לבוש לבושי, דכשם שלבושו של הקב"ה הוא כמ"ש⁷⁸
 ועתיק יומין יתיב גו', כך באברהם שהוא זקן בא בנימין.
 ובאברהם כתיב⁷⁹ למען אשר יצוה את בניו ואת בתו אחירו
 ושמרו דרך הוי' גו', לבושו של הקב"ה, מה הוא תנוני אף אחו
 כו"כ. דכיון שישאל לובשים לבושי של הקב"ה, הרי ע"י שפרו
 מעשיכם, ע"י שמפלים ומתקנים מעשיהם ולבושיהם, פועלים
 שיפור ותיקון גם בלבושי הקב"ה. דבעשרה לבושים נחלש
 הקב"ה כשבוא את העולמות⁸⁰, ובכללות הו"ע הלבושים דשם אד'
 ואלקים, עד שעיי"ז באים ליום ההוא דאז יתקע בשופר גדול,
 משום שיהי' גילוי שם הוי' כפי שהוא במקומו בלי העלם
 והסתר הלבושים.

13

והנה עבודה זו היא ע"י הקהל ואחדות של כל ישראל, כמ"ש
 אהם נצבים היום גו', לפי שואהבת לרעך כמוך הוא כלל
 - גדול -

57) היום יום - כ"ש אלול. 58) ראה תנחומא חיי"ש ג-ד.
 59) ח"ש כד, א. 60) דניאל ז, ט. 61) וירא ית, יט.
 62) שבת קלג, ב. א. סוטה יד, א. ובכ"מ. 63) יל"ש ישעי' רמז
 תקן. הובא בס' חרדים פ"ו (בסם פדר"א). וראה רוממות אל
 (להר"מ אלשיך) תהלים ר"ס קד. ע"ח שער דרושי אבי"ע (שמ"כ)
 רש"ב. מה"מ תקס"ד ע' קמז. אוה"ת חיי"ש קיד, א. נ"ך (ח"ב)
 ע' התקעא. 64) נצבים כט, ט.

הנחת ה' בלתי מוגב

ביטול גמור, ואף שהוא בנה הרי זה הר הקודש קודש מלה בגרמיה⁸¹, בכירושלים שלילמות היראה⁸² והבטיח⁸³.

3

ורע"י מעשינו ועבודתנו בננין המלכות בג' ברכות ראשונות שבתפלת העמידה בכל יום (כמבואר בכתבי האר"י שג"ר הם מעיין בננין המל' בר"ה), ועאכאויכ בר"ה, שפועל"ם שיהי' זה הינם תחלת מעשיך, הי"ז גילוי בחינה זו בתחלת מעשיך, בכל העולמות עד לעולם העשי', הי"ז הכנה קדוה ברוחניות ונג במשמיות זמן כפשוטו, שיהי' נגאליל מיד בפשטות, והשתחונו לה' בהר הקדש בכירושלים בפשטות, ויקריים מ"ש⁸⁴ ואח"כ תולקטו לאחד אחד בירת ישראל, שנקיב"ה נשלל כל אחד בידו, כולל הנדחים [דגם בהייתם אובדים ונדחים הרי הם רוצים לקיים רצון קונם כפסק הרמב"ם, וזמקום שמשבתו ורצונו של אדם שיש הוא נמצא⁸⁵, וא"כ הרי הם חד עם תכלית הפשיטות, מצות היום בשופר], נמצאים לארץ אשר גו' תמיד עיני ה"א בה מרשיה השנה ועד אחריה שנה⁸⁶ ויש יהיו בארץ שלימה והעם בשלמות עם התורה בשלימותה [וגם בתורה יש בהי' שם אלקים המעלים ומסתידי, כמ"ש⁸⁷ במשכנים הושיבנו זה] תלמודה של בבל, משיש בו קושיות וכו', אבל דוקא עייז באים לשלימות ההלכה על כורתי⁸⁸, היינו עם כל הפרטים שבתורה, וכל פרט בתכלית השלמות. ואז יהי' החוט המשוש דתורה ישראל וארץ הקודש [שהם ג' בחי' ארץ שבפסוק ארץ ארץ ארץ שמעי דבר ה', כמבואר בתו"א בתחלתו שג' בחי' ארץ הם ישראל ותושבע"פ ומצות, ושלמות המצוות שייכת לא"י, שהרי המצוות מתעלות בתפלה, ועליות התפלה היא בארץ הקודש בירושלים בביהמ"ק ובקדו"ק, כפסק אדמו"ר בשו"ע של"ו⁸⁹].

י"ט
2

וכן חהי' לנו, דנוסף ע"ד שב"ה קיבלו כל ישראל כתיבה וחתומה טובה בגלוי, הרי מיד הז' נגאליל⁹⁰, בגלוי שופרו של משיח, ואח"כ יתקע בשופר גדול, בנאולה האמיתית והשלילמה ע"י משיח צדקנו, במהרה בימינו ממש.

*

- 87 זח"ג צד, ב. 88 ראה תור"ה הר - תענית טז, א. א.
- 89 ישעי' כד, יב. 90 אור"ה כמדבר (הוספות) ע' א' תמב (בשם הבעש"ט). ובכ"מ. 91 עקב יא, יב. 92 איכה ג, ו.
- 93 מנהדרין כד, א. 94 א, ג. 95 טצ"ד ס"א.
- 96 רמב"ם הל' תשובה פ"ז ה"ה.

הנחת הת' בלתי מוגה

ראשון, עייז בא ליחודו האור מן החושך ויחודו התכמה מן הסבלות, עד שנעשה חכם הרואה את הנולד⁶⁷ מאין לישי⁶⁸, ופועל זה בכל יחוד נפשו, בבחי' אבי"ע שבנפשו (פועל ויצור וכו'⁶⁹), עד שממשיך את הבחי' החמישית שבנפשו, בחי' יחידה יחידה ליחוד, שהיא חד עם עצמותו ומחודתו יח', כמאמר⁷⁰ ישאל ויחלוא בלחודוהי, ומזה משתלשל אח"כ בעוה"ז התחתון שארץ תמשה ממנה, שיהי' מלור על העולם כולו כו'. וזהו גם מה שמבאר (כ"ק מו"ח אדמו"ר⁷¹) שהכתרת המלך צ"ל מתור שמתה (וראי' לדבר מפסוק מפורש בנחמיה'). ועד"ז העבודה בר"ה צ"ל מתור שמטה, לפי שגם לפני התפלה והבקשה היה בטור שכשיבקש מהקב"ה מלך על העולם כו' בטח תתמלא בקשתו, ועאכא"כ כשכבר יצא מן הכח אל הפועל. ועבודת ר"ה היחה בתכלית השלמות בכל הפרטים ובפרט בענין העיקרי מה שמצות היום בשופר. דע"י בקשו פני נמשך את פניך הרי' אבקש⁷², יאר הרי' פניו אליך גו'⁷³.

2

וזהו ע"י בחי' שופר גדול דלעתיד יפעלו בכל ישראל, גם באובדנים ובנדחים ששופר טחם אינו מספיק בשביל להעלותם. ועד"ז הוא בכל ר"ה שפועל בכל ישראל, שהרי ר"ה זה כולל את כל ראשי השנה שלפניו ושל אחריו עד לר"ה שיהי' כיום ההוא. לפי שב"ה צריך להעלות בקודש לגבי ראש השנה שלפניו, וגם לפועל על העתיד, שהרי הגילויים דלעתיד, הם ע"י העבודה עתה. ועייז פועלים גם באובדנים ובנדחים ועאכא"כ בדרגות שלמעלה מהם עד שכל ישראל הם באחדות אמיתית בלי חילוקי דרגות, והשתחויו להוי' בהר הקודש. וכמבואר בלקו"ת שם⁷⁴, דעל השופר דעתה אומרים אשרי העם גו' באור פניך יהלכו⁷⁵, בחי' היכל⁷⁶ משא"ל לע"ל יהי' השתחוואו וכיטול לגמרי, למעלה מבחי' הילוי. אבל מזה שאומרים גם עתה בפסוקי שופרות והי' ביום החוה גו' והשתחויו, שבה מביאים ראי' מהי' על העונות דשופרות, (כמו פסוקי מליכות וזכרונות) הרי זו ראי' מתורת אמת ותורת חיים שיש בחי' שופר גדול גם במעשינו ועבודתנו עתה, ועייז יהי' בחי' השתחוואה שלמעלה מבחי' הילוי. וזהו והשתחויו לה' בהר הקודש בכירושלים, בחי' ביטול -

- 78 תמיד לב, א. 79 תניא רפמ"ג. 80 ראה לעיל הע' 26.
- 81 ראה זח"ג לב, א. 82 סה"ם תשי"ג ס"ע 6.
- 83 חהלים כד, ה. 84 נשא ו, כה. 85 ס, א ואילך.
- 86 חהלים פט, טז.

הנחת הת' בלתי מוגה